

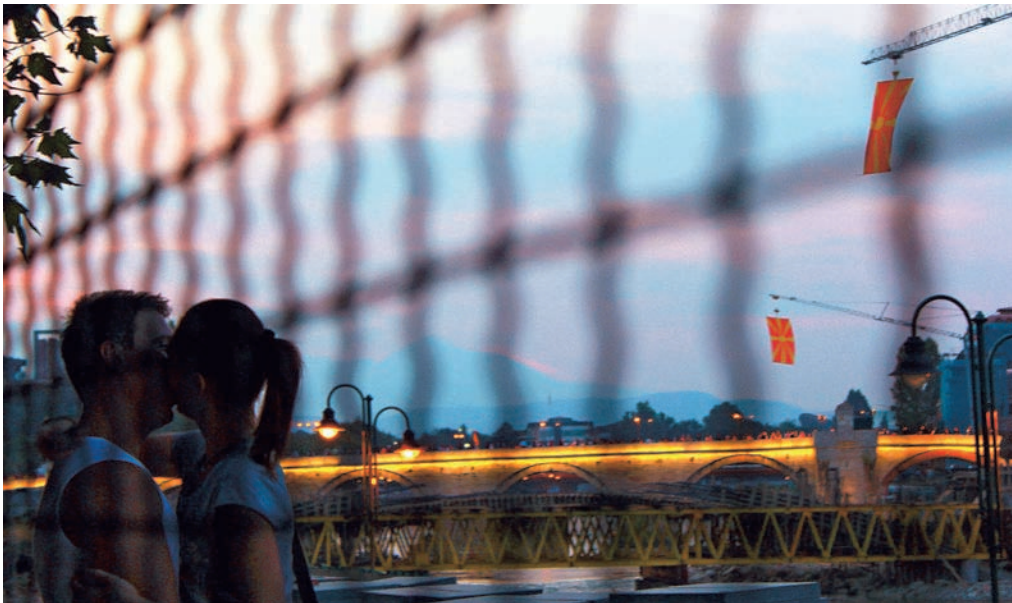
REISVERHAAL 2

Uitneembaar

Honderdveertig kilo liefde

Saskia de Coster

© FROSINA STOJKOVSKA

De wolk stopte in het midden van de nacht bij een dorp waar volgens de FBI enkel moslims woonden. Ik wist niet of ik bevreesd of opgewonden moest zijn, want dit werd de nacht van mijn dood

'We kunnen nergens beter zijn dan bij de Salade-eters!' toeterde ze. 'Ze hebben hier overal wireless. Kom, laten we die Ivana snel gaan halen. Dan kan ze mee in de container. Ik heb net een partij organen besteld via de Serven.'

'Wat moet ik in mijn verkoninkrijk met organen?' opperde ik. 'Bij ons zijn er genoeg Marokkanen die bij het Offerfeest schapen opensnijden om ons het jaar rond van levers en endeldarmen te voorzien.'

'Fucking hell, barbaar', vloekte Joycelyn die plots niet meer doof was. 'Deze organen zijn niet om op te eten. We versnijden kindjes hier om kindjes bij ons goed groot te kunnen laten worden. Fair trade in orgaanondonatie. Kinderen voor kinderen en ...'

'Hoeveel zwijgeld krijg ik?' kwam ik tussen.

'Bah, die corrupte Belgen,' balkte Joycelyn, 'vuile pedofielen. Het nu even voor de kinderen opnemers zeker? Bah.' Ze schoof me het jaarloon van een CEO bij Shell toe. Ik wilde mij verder simpelweg niet mee bemoeien want ik was afhankelijk van Joycelyns krachtige FBI-satellietverbindingen. De FBI kreeg alles gedaan. Momenteel waren ze naaktfoto's van Halle Berry aan het opsporren dus mijn mooie, blondeverfde Ivana konden ze ook op hun radar krijgen. Ik had daar al mijn schamele, depressieve hoop op gesteld. Al wist ik dat ik mezelf waarschijnlijk bedroeg. Maar was dat geen teken van menselijkheid?

In de schamele cafeetjes langs de rivier werden donkere liedjes gekweeld. Ik verstond er geen letter van maar voelde toch iets oppellen. Geen liefde voor een onbekende sloerie maar mededogen met een natie die niet veel groter was dan mijn respectabele lijf. Ik wist hoeveel lijden daarin vervat zat, als je formaat niet in de wereld paste. *Size matters*.

Om te beginnen moest ik een kopje gif drinken met de merkwaardige naam 'Turkse Koffie'.

Toen vroeg de vrouw me meer achtergrondinformatie over de vrouw. 'Ivana,' zei ik. 'Geil.'

De waarzegster las het gruis. Zenuwachtig keek ik omhoog. De schaduw van een pikzwarte wolk hing boven ons.

'Volg je natuur,' was al wat de waarzegster zei. Ze keek alsof ze het meende en verdeden dan discreet.

Buiten trof ik Joycelyn kotsend boven de Vardar, haar topje over haar hoofd getrokken. Zo trashy had ik haar nog niet gezien, die spionne van het vijfde knoops gat.

'Ik heb mijn iPhone in de rivier laten vallen', krijste ze.

'We volgen gewoon de natuur', zei ik.

Op de berg buiten Skopje brandde het grote Orthodoxe Kruis. De wolk van God of de iCloud van Apple bleef boven onze hoofden waken. We volgden de geur van de rivier Vardar en de glinstering van de radioactieve vissen die terugkeerden zodra we de stad en de industriestreek vol smeelapperij spuitende fabrieken achter ons gelaten hadden.

Ladderzat zwalpte Joycelyn over de onverlichte wegen. Ik keek naar haar en voelde mijn levenslust terugkeren. Mijn bloed bruisste weer. Getintal in mijn onderbuik alsof iemand me met peterselie streelde. Met mijn volle gewicht en al mijn tedere liefde sprong ik op haar. Haar topje moest er helemaal aan geloven.

'Dit is liefde', zei ik terwijl ik haar op de grond legde en de borstelige wenkbrauw tussen haar benen streelde. Wanneer Macedoniërs vloeken, zeggen ze in het Servisch: kruip terug in de kut. Wij waren letterlijk aan het vloeken. Joycelyn spartelde wild en toonde mij voor het eerst in mijn leven de dove liefde. Ze hikte en boerde en higde zo heftig dat de nachtopges van weg-wegging, met alle macht in haar dove lijf. Wroetend in de plooiën van haar kut werd ik opeens iets vreemds gewaar. Een plastic zakje. Zodra ik dat boven haalde, stond Joycelyn weer op haar achterste poten. Als ik geweten had dat het uranium was, ik had het niet zo snel teruggegeven.

Waar was ik mee bezig? Alles wat ik deed, deed ik om nader tot Ivana en de Liefde te geraken. Dat zou ze wel begrijpen.

De wolk stopte in het midden van de nacht bij een dorp waar volgens de FBI enkel moslims woonden. Ik wist niet of ik bevreesd of opgewonden moest zijn, want dit werd de nacht van mijn dood. Die moslims waren immers Albanesezen. In België huurde je één minderjarige Albanees voor een uurte als je iemand snel en efficiënt uit de weg wilde ruimen. Hier woonde dat volke in groepsverband. De moslim-Albanesezen waren ten tijde van dictator Hoxa uit Albanië weggeborsteld en resideerden hier in onafgewerkte kasten van huizen. Als verliefde koppeltjes stonden de bouwswel twee aan twee tegen elkaar aan te schurken. Ze etaleerden hun gebrek aan rijkdom met cementen vazen en overdadige stenen druiventrossen op hun talrijke terrassen. Albanees broers hadden de gewoonte om volledig identieke huizen naast elkaar te bouwen, vaak in nicherige discokleuren. Daar had ik dan weer wel een goed gevoel bij, bij al die broeder- en zusterliefde.

We naderden het dorp en hoorden een barbaars lawaai. Zouden we? Durfden we? Zouden die moslims ons met een krachtige handgranaten als de onze tegemoet treden? Was Ivana een moslima die stiekem in haar slaap-

kamerje met de webcam speelde? Hier in die hitte en dat stof? En speelde haar vader soms mee?

Er was net een bruiloft aan de gang. De smalle straten vol half afgewerkte huizen en krotten slibden helemaal dicht met wagens uit alle hoeken van het land. Wild getoeter en gezellige uitlaatgassen deden zelfs onze wolk opschrikken.

Getaande mannen en gesluiere vrouwen kregen ons in de gaten en sleepen ons mee naar de trouwpartij. Weer een broer en zus in de echt verenigd. Daar dronken wij graag gratis op. We werden ook nokvol lekkers gepropt. Wij kregen niet de kans met lege mond adem te happen. Russen hebben mij al tegengehouden bij buffetten maar hier waren we terechtgekomen in de omgekeerde wereld. De twee families moedigden mij luid aan. Hun gastvrijheid kende geen grenzen en dwong mij tot het uiterste te gaan. Mijn ossenknieën knikten onder het gewicht, mijn poriën barstten open, mijn kaakgewrichten maalden piepend. In een mum van tijd was het halve bruidsbuffet in mij verdwenen.

Wacht eens even, ging door mijn prozacbrein. Waarom doet dit volk zo iets? Ik ben niet volledig achterlijk. Ik kreeg visioenen van mijn held Jommeke die volgepropt werd om in het volgende prentje in de kookpot van zijn donkerhuidige vrienden te belanden. Op het laatste nipperje werd de grapjas natuurlijk gered. Maar wie zou mij redden?

'Ivana?' vroeg ik tussen twee happen. Zij moest mijn redding zijn. De neef van de bruidegom, een man met stekelvarkenshaar en een zonnebril van op de vuilnisbelt, had mij gehoord. Hij nam me apart en vertelde in een verborkeld Engels dat zijn broer dringend moest genezen. Zeer ziek was hij, zeer ziek. Hij wees naar de donkere nacht in de achtertuin en zei: 'Ivana is bij hem. Help hem, help.'

Zo goed en zo kwaad als een volgepropt zwijn zich voort kan bewegen, hobbelde ik naar de tuin. Ik rilde. De zilveren wolk lichtte mij bij en bleef stil staan boven een fors hondenkok. Uit het kok kwam een bastaardhond gelopen, een lief en lelijk beest dat tegen mij opsprong tot ik omrolde. Hij droeg een naamplaatje waarop ik las: IVANA. In het felle schijnsel van de wolk kwam er nog een wezen naar buiten gekropen. Zoals ik reeds signaleerde, leefde in deze streken het mythische ras der Homoseksuelen. Op het platteland woonden zij in de achtertuinen van hun verwekkers, bij de viervoeter des huizes. Deze Homoseksueel had vrouwenheupjes, een oorbel en een nekpijp dat mijn landgenoten hadden leren kennen in de jaren tachtig van de vorige eeuw. De man was zeer ziek. Hij moest genezen. Ik waggelde terug naar het feest.

Heel even moest ik een golf van misselijkheid onderdrukken maar ik was nog nuchter en kwiek genoeg om Joycelyn weg te halen van bij een groepje vrouwen die haar onder de baklava's aan het begraven waren. Ik sleurde haar mee naar het hondenkok en sloot haar op bij de homo. Buiten hield ik de wacht, samen met Ivana. Het was hartverwarmend om te horen hoe Joycelyn de zieke man veroverde. Na een volle acht minuten trad Joycelyn naar buiten. De wolk ging boven haar hangen en was enorm in omvang toegenomen.

'Hij houdt van mij', beaamde Joycelyn. Er kwam nog een gulf wodka uit haar mond. Het maakte haar nog verwozener, nog naiever en menselijker.

'We kunnen nog een huwelijk vieren', knipoogde ze.

Wie weet maakten ze kleine Ivanaatjes, waar ik dan op mocht babysitten. Ik moest er dringend vandoor.

'Mijn taak zit erop', schreeuwde ik tegen Joycelyn, 'ik ga en wens jullie een stralende toekomst.'

Ik dankte onze vrienden en verliet gehaast het pand, samen met de wolk. Suïcideraler dan ooit tevoren vertrok ik.

De rest van de nacht liep ik met de wolk terug naar de stad. Het was acht september, het land bestond twintig jaar. De Macedoniërs gingen heel hard in het basketbal. Ze hadden die irritante Grieken al op hun duos gegeven en stootten verder door naar de hoogste regionen van de Europese beker. Voor de meeste mensen waren er alleen maar redenen totfeesten. Ik kon me dus met een gerust gemoed te slapen leggen op een bank in het park. 'Ja', mijmerde ik nog even voor het indommelen, 'het volk van de Salade-eters heeft een ziel die zwart en verkolde is, platgebreed na al die jaren. Het volk van de Salade-eters heeft geleeden en daar een cultuur uit gemaakt, die aarzelt tussen publieke onverschilligheid en privaat lijden en geilen. Een volk dat vanachter haar eigen gordijn naar buiten wil kijken maar niet bekeken wil worden.' Allemaal erg rake en slimme praat voor een strontzatte lesb van inmiddeels weer honderdveertig kilo.

Samen met de zon stond ik op. Door al dat bittere Macedonische bier en de wodka en munthee zat ik nu met een gargantueske kater opgescheept. Het was zo erg dat ik een zwarte wolk voor mijn ogen zag. Bij veertig graden, met een kater die je alle lust beneemt om zelfs maar zelfmoord te plegen, zie je al eens iets wat er niet is. Tot mijn doofstomme verbazing zoemde de wolk, en moest ik wel volgen, richting rivier. Als ik hier zelfmoord pleegde, ging het zelfmoordcijfer van België dan omhoog? Zaten we dan echt aan het wereldreкорd? Ik aarzelde.

Ik had een rijkgevuuld leven gehad, vol eten. Ik had het allemaal gezien: de hysterisch huilende paparazzo toen Amy Winehouse, zijn meest lucratieve onderwerp, er bijtijde bij neerlegde, de grotten van Lascaux, de fijnbesnaarde kasseisteunfabrikanten van mijn land die mij geëngageerd hadden voor een reclamestunt, het hellend vlak van Ronquières en de vlakheid van Ivana's borstkas.

Ik dacht daar niet graag aan terug. De wolk daalde over mij neer. Ik zag nu dat ze uit duizenden bijen bestond. Ze steeg op en sleepte me mee over de rivier, naar de baar.

Een kleermaker zat voor het raam van zijn uitpuilende winkel. Met al zijn aandacht dreef hij een stikmachine aan. Zijn oude hoofd knikte mee op het ritme, alsof er muzieknoten uit de machine kwamen. Hij keek niet op toen een zware schaduw binnenviel – ik. Zo aandachtig was hij bezig dat ik er stil en eerbiedig van werd. Zijn dunne lippen fezelden. Waarschijnlijk waren het de woorden die hij op een lange linnen doek stikte. Ik zag de benige taalkens over het linnen schuifelen, als tienermeisjes op een fuif die nog niet goed durven opgaan in de muziek, maar elkaar kijkend, wachtend tot iemand hen zou uitkiezen. Ik hoorde de woorden die naar zuurstof haptten. Terwijl hij naaide, ontcijferde ik er enkele. Ik las mijn eigen naam, Joycelyn en Ivana en zag de wolk. Verrukt begreep ik dat deze oude man de chroniqueur van het leven in Macedonië was. Hij hield bij wat hier gebeurde, tot in de kleinste details, al eeuwenlang. Zijn winkeltje pulde uit van de verhalen. Niets was ongezien gebleven. Hij wist dat ik mijn wolk had zien wegdrijven over de bergen. Hij wist dat ik zelfmoord wilde plegen omdat ik Dooftheid had gevonden maar geen Liefde. De man garandeerde dat ik op twee stevige kruljes naast hem kon gaan zitten. Bemoedigend klopte de oer-Macedoniër me op de schouder en hij sprak de woorden die iedere Macedoniër zijn hele leven hoort: 'Wanhoopt niet. Ooit zal het gebeuren, ooit.'

Waar ligt Skopje?

● Skopje is de hoofdstad van Macedonië (of 'de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië' zoals het land volgens de VN heet). De stad is gelegen in het noorden van het land, aan de rivier de Vardar en telt zo'n 670.000 inwoners.

● De stad maakte deel uit van het Byzantijnse Rijk. Keizer Justinianus bouwde de door een aardbeving vernielde stad weer op in de zesde eeuw. De Slaven veroverden het gebied en noemden het Skopje. Ze werden uiteindelijk verdreven door de Byzantijnen, maar de naam Skopje bleef toch behouden. Bulgaren en Byzantijnen zouden vaak oorlog voeren over de controle van de stad. Later kwamen de Slaven en de Ottomanen er aan de macht. De Turken noemden Skopje vijfhonderd jaar lang Üsküb. Ze brachten ook de islam naar Macedonië en bouwden er moskeeën. Gevluchte Ser-

fardische joden uit Spanje vestigden zich ook in het gebied dat steeds meer een smeltkroes werd.

● Skopje raakte in verval en telde in 1905 nog maar 32.000 inwoners. In 1910 werd Agnes Gonxha Bojaxhiu er geboren: Moeder Teresa.

● Na twee Balkanoorlogen en twee wereldoorlogen ging Skopje deel uitmaken van het Servische Rijk, het Koninkrijk Joegoslavië en uiteindelijk de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië.

● Een vreselijke aardbeving, in 1963, verwoestte een groot stuk van de stad. De stad werd heropgebouwd. Toen Joegoslavië in 2001 uiteenviel, werd Macedonië een onafhankelijke republiek. Griekenland kan echter niet leven met het idee dat het een buurland heeft dat dezelfde naam draagt als een van zijn provincies.

SASKIA DE COSTER OVER SKOPJE:
"Alexander de Grote is de nationale held van Macedonië. Wel grappig als je weet hoe homofob het land is en hoe homofiel de man zelf was."

NOG MEER CITYBOOKS OVER SKOPJE:
In de zomer en het najaar van 2011 was citybooks te gast in de Macedonische hoofdstad Skopje. Drie Macedonische auteurs schreven toen een bijdrage voor deze editie, net als twee auteurs uit de Lage Landen. De lokale schrijvers zijn Nikola Madzirov, Goce Smilevski en Irena Cvetkovic. Saskia de Coster en Abdelkader Benali schreven niet alleen hun citybook maar namen tijdens hun residentie in Skopje ook deel aan een publieksavond. Voor het beeldende luik van deze citybooks Skopje werd het jonge Macedonische talent Frosina

Stojkovska gevraagd. Deze veelzijdige kunstenaar legt zich voor citybooks voor het eerst specifiek op het medium fotografie toe. Daarnaast is zij de gastvrouw namens het Macedonische P.E.N.-centrum, de co-organisator van citybooks Skopje.

WAT ZIJN CITYBOOKS?

Het Vlaams-Nederlands Huis deBuren nodigt kunstenaars uit om te resideren in interessante maar niet voor de hand liggende steden. Vijf auteurs gaan in residentie en verwerken hun ervaring in een citybook: een kort verhaal, een essay of een reeks gedichten. Ook wordt elke stad in 24 foto's en 24 City One Minute-filmpjes geportretteerd. deBuren publiceert alle citybooks als gratis te downloaden audiobook (podcast) van een half uur en als e-book en webtekst van zo'n 4.000 woorden in het Nederlands, Engels en Frans en in

de lokale taal van de steden. Samen met 24 foto's en 24 filmpjes levert dit unieke stadspotretten op. De citybooks zijn ook via iTunes beschikbaar. Abonneer je gratis op het citybookskanaal en je ontvangt automatisch alle nieuwe audioboeken.

www.city-books.eu

'Geen lofzang op Jommekesland'

Was u ooit al in Skopje geweest?

"Nee, ik was nog nooit in Skopje, de hoofdstad van Macedonië, geweest. Ik kon mij daar ook niet echt een goed beeld bij vormen, bij Skopje. Ik dacht eerder aan een soort superzoete aardbei dan aan een stad."

Wat was uw eerste indruk? En wat was uw slotindruk?

"Ik kwam aan in een krot van een luchthaven en vertrok een goeie veertien dagen later in een gloednieuwe luchthaven. De prijskaartjes hingen letterlijk nog aan de splinternieuwe roltrappen. Het onafhankelijke Macedonië bestond net twintig jaar toen ik er aankwam en dat was de reden voor veel feesten en een verhoogde bouwwoede. Onder andere dus ook die nieuwe luchthaven, die zoals alle andere nieuwe bouwwerken, de originele naam 'Alexander de Grote' meekreeg. Alexander de Grote is de nationale held van Macedonië en wordt te pas en te onpas ingezet door de regering om het nationale gevoel aan te zwengelen. Wel grappig als je weet hoe homofob het land is en hoe homofiel de man zelf was. Alexander de Grote, de überhomo, schittert op een soort suikertaart van een piëdestal in het midden van Skopje als lichtend voorbeeld voor alle Macedoniërs. Mijn slotindruk was een verdere verdieping van mijn eerste indruk: Skopje is een bevreemdende, verscheurde stad van een volk dat al honderden keren veroverd en platgewalst is. De avond voor ik vertrok in september, om 11u 's avonds was het nog veertig graden, vierden de Macedoniërs uitbundig dat zij als David de Goliath Griekenland verslagen hadden, in basketball."

Als u vrienden zou moeten rondleiden in Skopje, wat zou u hen dan zeker tonen?

"De totale verscheurdeheid. De rivier Vardar slijt de stad letterlijk in twee. Aan de ene kant van de brug is er het oude gedeelte met veel Ottomaanse sporen, aan de andere kant proberen ze in het modernere stadsdeel een Disneyworld van beeldhouwwerken, malls en nieuwe kitscherige, pseudo-classicistische gebouwen op te richten. De stad zit vol sporen van vroegere machthebbers doordat een aardbeving in 1963 de hele stad platlegde. Ik zou vrienden ook de monsterlijke hoeveelheden sla tonen die ze in Skopje vierentwintig uur per dag eten, indrukwekkend."

Wat zou u hen zeker NIET tonen?

"De binnenkant van de koelkast in mijn hotel."

'Ik kwam aan in een krot van een luchthaven en vertrok in een gloednieuwe'

Bent u een reiziger of verlaat u zelden uw thuisstad?

"Een reiziger. Meer bepaald een roadtripper en tegelijkertijd een sedentaire reiziger. Ik ben heel graag *on the road*, en dan nog liefst met een krotkar zodat ik mij geen zorgen hoeft te maken voor ongelukken. Maar ik kan ook enorm genieten van hyperluxueuze verblijven die minstens een paar weken aanslepen. Vreemd genoeg werkt dat zeer gunstig op mijn verbeelding. Wat ik daarentegen niet fijn vind, zijn van die blitzbezoeken waarbij je in een paar uren of dagen een tournée générale van een land of een gebied voorovergekauwd krijgt. Daar blijft bij mij niets van hangen, behalve hoofdpijn."

Wat zijn uw favoriete reisbestemmingen?

"Landen waar ik nog niet eerder geweest ben of landen die mij vasthouden. Ik wil zeker nog terug naar Israël omdat het mij achtergelaten heeft met een heel dubbel gevoel: Israël is een prachtig land met een constant gevoel van dreiging, een soort tremor die nazindert. Ik ben ook een grote fan van de bestemmingsloze reizen zoals ik die nu maak: vertrekken zonder een idee waarheen."

Welke boeken neemt u mee op uw volgende reis?

"Tea Obrecht, Dave Eggers, Jonathan Lethem, Howard Jacobson, Hrabal."

Ligt het genre van het korte verhaal u nauw aan het hart of blijft het bij gelegenhedswerk?

"Ieder verhaal is een kort verhaal, het ene al wat langer dan het andere."

Waar bent u nu, op professioneel vlak, mee bezig?

"Ik heb de voorbije maanden nauw samengewerkt met beeldend kunstenaar Arne Quinze aan twee boeken en twee films die in september verschijnen. Ik heb een hele reeks korte verhalen geschreven bij zijn werk *Rock Strangers* (Oostende) en *My Secret Garden* (Rotterdam). Nu heb ik me net terug volledig op mijn volgende boek gesmeten. Daarnaast ben ik ook heel veel aan het tekenen."

In hoeverre is het verhaal dat u schreef gebaseerd op feiten?

"Vijftig procent waar, vijftig procent opgeblazen. Ik heb de Macedonische realiteit via de omweg van de satire benaderd. Het heeft geen zin om je kop in het zand te steken en een lofzang op een lieflijk klein Jommekeslandje zonder problemen neer te pennen. Dat doet de Amerikaanse spionne Joycelyn in dit verhaal wel. Zij is de Pangloss van het verhaal. Ik gebruikte *Candide*, ou *l'optimisme* van Voltaire als inspiratiebron. Joycelyn toont hoe je met een ongebreidel optimisme blind kan worden voor de strijd van een land. Een Macedonische die het verhaal las, vertelde me dat het haar deed huilen van ontroering en pijn. Voor mij was dat een groot compliment omdat ik inderdaad de verscheurdeheid en toch de gelaten poëtische kant van de Macedoniërs heb proberen te vangen in mijn verhaal."

Saskia de Coster: 'Een Macedonische die het verhaal las, vertelde me dat het haar deed huilen van ontroering en pijn.'

© JONAS LAMPENS

Wie is Saskia de Coster?

Saskia de Coster (1976) begon op jeugdige leeftijd te schrijven. Ze won de Junior Journalist-wedstrijd toen ze dertien was. Ze studeerde Germaanse en Literatuurwetenschap in Leuven. Haar eerste verhaal verscheen in Herman de Coninck Nieuw *Wereldtijdschrift* en in 2002 volgde haar officiële debuut, de novelle *Vrije val*. Twee jaar later verscheen *Jeuk* en in 2006 kwam *Eeuwige room*. Ze werd genomineerd voor de BNG-literatuurprijs in 2006 en 2007 en voor de SABAM-prijs in 2008. Ze won de Interuniversitaire Literaire Prijs van de KUL en de Cutting Edge Award in 2007. De Coster schrijft een column voor *De Morgen* en levert ook regelmatig bijdragen aan andere bladen als *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *de Volkskrant*, *NRC Handelsblad*, *Vrij Nederland* en *Le Soir*. Ze zetelt in de kernredactie van het literaire tijdschrift *Dietsche Warande & Belfort*, is actief in toneel en video en werkt graag samen met beeldend kunstenaars. *Dit is van mij* (2009), haar vijfde roman, werd genomineerd voor de AKO Literatuurprijs en de Gouden Uil.

Kunstenaar Arne Quinze nodigde Saskia de Coster uit voor een immens dubbelproject. Als duo gaan zij een goedaardige bom leggen in de kunstwereld. Quinze presenteert het nieuwe, monumentale werk *Rock Strangers* op de Oostendse dijk met een overzichtstentoonstelling van zijn werk én brengt tegelijkertijd de installatie *Safe Secret Garden* in de Kunsthal in Rotterdam. Complementair laat De Coster haar eigenzinnige blik gaan over Quinzes wereld, en toont in twee boeken én twee films bij de expo's een creatieve, hedendaagse invulling van Quinzes oeuvre.

Info: www.saskiadecoster.com
www.facebook.com/saskiadecoster

Volgende week: Bart Van Loo in Chartres